

TUDOR OPRIS

20 DE SONETE
PENTRU
MOTANUL KIKI

p o e z i e

CORECTBooks

TUDOR OPRIȘ

**20 DE SONETE
PENTRU
MOTANUL KIKI**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-804-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

I. TATA CHIȚI	2
II. MOTANUL SCRITORULUI	3
III. KIKI PROLETARUL	4
IV. MARELE VÂNĂTOR	5
V. IDOLUL JUNELOR POETE	6
VI. JOC ÎN DOI.....	7
VII. SACERDOTALA VOCE	8
VIII. GENEROSUL MO(F)TĂNEL.....	9
IX. INTIMITATE I.....	10
X. INTIMITATE II.....	11
XI. FELINA VEGETARIANĂ	12
XII. NEDUMERIRE	13
XIII. VIZITĂ NEPREVĂZUTĂ	14
XIV. UNICA AVENTURĂ	15
XV. DILEME SELENARE.....	16
XVI. EROU REVOLUȚIONAR.....	17
XVII. AMBIȚIA POSTERITĂȚII	18
XVIII. RESEMNARE SI REAPRINDERE.....	19
XIX. AGONIE	20
XX. ȘI-N CER MOTANUL MEU VA FI.....	21

*20 de sonete pentru motanul Kiki care timp de 20 de ani (1988-2008) a fost prietenul nostru
„fără teamă și fără prihană”*

„Intrăm sau poate nu-n literatură”?

Ne întrebăm în pragul amurgirii

Tot cântărind cu o juma de gură

De ne ajută șansa nemuririi.

„Ambiția posterității”

I. TATA CHIȚI

Găsit prin iarbă, fără ochi și-orfan
Mi s-a părut un bulgăraș de zgură
Ce disperat, cu roșia lui gură
Își agita sirena de aman.

L-am aciuat la noi în bățatură;
A tot crescut și-apoi, la preț de-un an,
M-a ridicat, cu demnă-nvestitură,
La venerabil rang de șef-motan.

Ne-am hârjonit prin perne, pe sub pled
Și miorlăind în doi sub scăunel
Am devenit și eu un patrușed.

Și, cum mă prefăceam în șoricel,
Într-un moment prielnic al hachiții
M-a botezat cu pompă: Tata Chiți.

2 august 1988

II. MOTANUL SCRITORULUI

Motanul meu cu ochi scâldați în stele
Își face sus, pe cărțile-mi siesta
Și somnul. Își ia masa tot pe ele
Visând că-i la Paris sau Budapesta.

Printre hârtii își volbură fiesta
Și-mi lasă pe birou prăpăd de Iele;
Refuză mândru coșul de nuiele
Ca să se-ntindă și să-și scoată... vesta.

Nefrecventând acoperișul, strada,
Și-având stăpânul harnic scriitor,
El zgârie de zor „Motaniada „,

O epopee fără șoricei
(Căci n-a văzut măcar unul din ei)
Și-n care tot își laudă bravada.

III. KIKI PROLETARUL

Cu fundulițe bleu sau roz-banane,
Și parfumate-n plin cu Givenchy,
Îmburghezite mâțe, albe, gri,
Tărcate, negre, ies pe la balcoane.

Vestuțe pentru spate cu blazoane,
Pantalonași cu tăieturi hazlii
Și cizmulițe-n tonuri aurii
Stârnesc deochiul mândrelor cucoane.

Când el le vede la televizor
Atât de caraghios împodobite
Precum fotomodelele vestite

Scoțând din cârpe un lasciv picior,
Își spune Kiki, fără de ocol:
„Prefer să fiu golan în fundul gol”...

IV. MARELE VÂNĂTOR

Orice motan e-un vânător de rasă
Și-aduce jale între șoricei
Prinzându-i și jucându-se cu ei,
Făcând chiar „joging” pisicesc prin casă.

La vrăbioii grași și porumbei
Un doliu fără lacrimă se lasă
Când șmecherește el îi prinde-n leasă
Adesea câte doi sau câte trei.

Doar Kikirică, la etajul șapte
Lipsit de pradă-n camere înguste,
Cu aerul blazat de papă lapte,

De ani și ani (se pare optsprezece)
El a vânat fudul, cu sânge rece,
Fluturi lămpari și patru-cinci lăcuste.

V. IDOLUL JUNELOR POETE

Mai rar motan atât de răsfățat
Precum e Kiki, mișunând bonom,
Ce-ntâmpină pe orișicare om
Cu „miau” de bun venit și-un blând frecat.

Zeci de poete ce m-au vizitat,
Au dat de tuciuriul majordom
Ce mă-nsoțește în modestul dom
În care scriu și zilnic am visat.

Și-n lipsa „cavalerilor” umani
În goană după sex, ori mitocani,
Îl strâng în brațe pasional pe „moșu”.

Și de atâtea tandre pupături
Împrăștiate de suave guri
Blănița lui cea neagră bate-n roșu.

VI. JOC ÎN DOI

Elena, doamna mea prea exigentă,
Îmi tolerează numai o trădare:
Iubirea pentru Kiki (foarte mare!)
Și chiar și-atunci e foarte vigilentă!

Căci nu se știe, dacă la-nserare
„Motanii” ei, în vervă abundentă
La cale pun o mică evadare
La o „pisică” superindulgentă.

Dorind s-o vindecăm de gelozie,
De gândul că ne facem iar de cap
Noi ne-am ascuns cu taină în dulap,

Precum făcurăm în copilărie
Dar când ne-a demascat la urmă jocul
Ne-a scuturat la amândoi cojocul,

VII. SACERDOTALA VOCE

Motanul meu vioi și șturlubatic
Fu înzestrat din plin de la natură
Cu-o voce străsonoră pe măsură.
De bas-bariton sau tenor dramatic.

Mereu își cântă ària cu bravură
De-i parcă într-o junglă, singuratic,
Și-și cheamă lung tot neamul său eratic
Să i se strângă – cârd – în bățatură.

Răsună camera de la tavan la sobă,
Timpanul ne vibrează ca o tobă
Și mândru, sus, pe-un pedestal de lemn.

Pe Radames se străduie solemn
Să-l joace, și-atunci anticul Egipt
Urcă spre noi, cu scrâșnete de scripet...

VIII. GENEROSUL MO(F)TĂNEL

Pe dosnice tarabe de la Moși
Stau săculeți cu boabe pisicești.
De toate felurimile găsești:
Pentru mâncăi și pentru mofturoși,

Pentru scârbăvi și aprigi pofticioși,
Pentru mârłani și mutre boierești
Ce-așteaptă ca stăpânii generoși
Să le dea boabe de curcani sau pești.

Pe toți confrății, Kiki moftănelul,
Îi judecă de sus, precum i-e felul.
Nu-nfulecă, nu-i sclifosit ca snobul

Ci ia-ntre dinți un bob din loc în loc
Lăsând lui Mișu, vagabond de bloc,
Să-i lingă tot ce-i prisosește ciobul...

IX. INTIMITATE I

Motanul meu cel negru ca o noapte
Pe piept îmi doarme ca o blană vie
Și-n orele de-adâncă insomnie
Torcând îmi răsplătește tandre șoapte.

Și de-l alint duios pe scăfârlie
Sau pe spinarea lui cu forme coapte
Pe dată se petrec ciudate fapte:
Sclipiri și pocnituri de țiplă vie.

Pe firul ce mi-l toarce de un ceas
M-aș cățăra spre cer și un popas
Aș face-acolo, pe un corn de Lună.

Și-n ochii-i verzi, ce-ar vrea parcă să-mi spună
Iubirea lui curată și ocultă,
Strecori tăcerea ta ce mă ascultă...

X. INTIMITATE II

Cu Kiki stau pe piept în ceasuri line
Când dureros te cer și îmi lipsești
Și-n verzile-i oglinzi te văd pe tine
Cum mă implori și cum mă ocolești.

Și când spinarea leneșei feline
Vibrează sub ai degetelor clești,
Îți simt extatic șoldurile fine
Cum mă ating cu mlădieri șerpești.

Și când sătul de-alint și de răsfăț
Mă părăsește fără remușcare,
Îmi pare că al visurilor hăț

Rupându-se, m-aruncă-n disperare
Iar tu, râvnind morfeicul desmăț
Te duci, zâmbindu-mi galeș, la culcare.

XI. FELINA VEGETARIANĂ

... Bag seama că strămoșii din pădure
I-au strecurat atavic în jăptură
O dragoste adâncă de natură
Chiar dacă nu-i consumator de... mure.

De ghearele puternice și dure
Nu scapă nici un țoi, nici o presură
Și ca și râșii, fără de măsură
Dau iama-n șoricei cu blănuri sure.

Ajuns motan domestic și cu leasă
El printre flori se plimbă visător,
Miroase toate vasele din casă,

Și de-i arunci pe jos un smoc de iarbă
Pădurea-n el începe iar să fiarbă
Și brusc se pomenește... ierbivor!

XII. NEDUMERIRE

Stă Kiki cocoțat pe bibliotecă
În spate, galeria de icoane:
Fecioara, Crist și Sfinții cu galoane...
Și unii dintre dânșii mă disecă.

„Ce caută motanul cu fasoane,
— Se-ntreabă-un sfânt mergând pe o potecă –
Ce l-a mânat spre o ciudată Mecă
Cu pașii negri ce ne dă frisoane?”

Contemplă Kiki cu privirea-i verde
Icoanele-ntre care el se pierde
Și parcă îl cuprinde-un pic de frică:

„Sunt cruci, steluțe, îngerăși de aur
Și mucenici, ba chiar și un balaur,
Dar nicăierea nu văd o pisică”...

XIII. VIZITĂ NEPREVĂZUTĂ

De zece ani închis cu grijă-n bloc
Mai rău decât în pușcărie hoții
Și izolat de oameni și emoții
S-a declarat motan fără noroc.

Când mamele mai vin c-un mormoloc,
Se poartă cum bunicii cu nepoții:
Le mângâie cu ghearele chiloții
Și coada lui închipuie un joc.

Dar iată că stăpâna lui, ghidușa,
Ieșind la trebi, lăasă deschisă ușa
Și-o biată mătă – adulmecând mâncare

S-a strecurat pe brânci cu-ndemânare...
De sus, din pat, trezit de nălucire,
Motanul meu o soarbe cu uimire:
„Să-i dau ori nu, o mică sărutare?”

XIV. UNICA AVENTURĂ

Bătrânul Kiki speculând momentul
Pe scară o zbughi în explorare
Dar zăpăcit cum e, nevoie mare,
La-ntoarcere greși apartamentul.

Tot coborând găsi din întâmplare
O ușă ce-o bătea din plin curentul
Și, speculând inteligent momentul
S-a tolănit pe-un scaun cu spătare.

Dar când stăpâna, o persană-avară
Găsi înfeudată mica-i țară
De-un anonim și nedorit intrus

Într-o secundă la respect l-a pus:
I-a tras pe loc o mamă de papară
Și de urechi la casa lui l-a dus...

XV. DILEME SELENARE

Își scoate Kiki capul pe fereastră:
E-o noapte incredibilă de Mai
Când peste tot, balsamuri dulci de rai
Revarsă flori din ronduri sau din gلاstră.

Un cer divin cu strălucire-albastră
Și chiar în mijloc, rotofeiul crai
Al lunii pline, limpede colastră
Desprinsă din al stelelor alai.

Se-ntreabă Kiki: „Ce-o fi pata asta?
O prăjitură rotunjindu-și pasta?
O mămăligă cu miros incert?

Omletă înfoiată peste fire
Suită-n ceruri după amurgire?
Ba nu, e un semnal să dau concert!”